

Vandaag is een dag als alle andere, behalve dat nu een dikke laag sneeuw de weg bedekt. Ik moet me concentreren om in mijn BMW niet van de weg te glippen, maar zoals gewoonlijk kan ik mijn gedachten niet weghouden van het werk dat op me ligt te wachten. Ik rijd het parkeerterrein van het bedrijf op en glijd naar mijn gereserveerde plaats. Voorzichtig steek ik de gladde weg over en loop naar het fabrieksgebouw.

‘Goedemorgen!’ gebaar ik naar de conciërge, die trouw, met zijn armen gekruist, waakt in zijn glazen hok. Ik krijg een zacht knikje en een glimlach van hem terug.

Ik loop verder de trap op en door grote glazen ramen zie ik hoe mijn favoriete assistente Susan de sneeuw van haar jas schudt. Ik stap binnen om te horen hoe de dag is begonnen.

‘Goedemorgen!’ lach ik haar toe.

‘En een heel goede morgen voor jou!’ antwoordt ze speels, fris als een jonge hinde.

‘Is er geen nieuws?’ vraag ik obligaat.

‘Nee, niet echt, behalve dan dat Harry gisteravond laat nog naar je op zoek was,’ zegt ze terwijl ze haar computer opstart. Net op dat moment zie ik hoe tussen de stroom arbeiders ook Harry de trap op komt. We hebben oogcontact en onmiddellijk zwaait hij naar me.

‘Hou het hoofd koel!’ maak ik een flauw grapje voor ik op hem toestap.

‘Jack, heb je al kunnen nadenken over wat ik je gisterochtend heb verteld?’ vraagt Harry nerveus.

Je zou Harry kunnen omschrijven als een beer van een vent, maar dan een teddybeer. Hij is groot maar evenzeer goedaardig en altijd goedgehumt. Als we hem voor één of andere storing oproepen, is zijn standaardantwoord: ‘Relax. Er zijn geen problemen, alleen maar kansen.’ Daarom is het raar om hem nu zo gespannen te zien. De kalmte zelf is blijk-

baar zijn cool aan het verliezen.

‘Ik heb niet echt veel tijd gehad,’ antwoord ik oprecht. ‘Ik ben gewoon al blij dat ik met deze sneeuw hier zonder ongelukken ben aangekomen,’ glimlach ik om de situatie met wat humor te relativieren.

‘Ja, euh...’ zegt hij nerveus, ‘het is nog vroeg in het jaar en niemand verwachtte nu al sneeuw, waardoor we de parkeerplaatsen niet hebben kunnen vrijmaken.’

Hij denkt blijkbaar dat ik hem probeerde terecht te wijzen, iets wat zeker niet mijn bedoeling was.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zeg ik. ‘Maar dat is waarschijnlijk niet waar je het met mij over wilde hebben. Kom, laten we naar mijn kantoor gaan. Dat praat wat makkelijker dan hier in dit wespennest.’

We lopen de lange gang naar de productieafdeling op. De gang is als een ruggengraat die de verschillende afdelingen van de productieafdeling met elkaar verbindt. En hoe dichter we bij de weverij komen, het hart van het bedrijf, hoe meer de cadans van de getouwen letterlijk en figuurlijk tot ons doordringt en de sfeer en ons gemoed bepaalt.

Binnen in mijn kantoor hang ik mijn jas aan de kapstok en nodig Harry uit te gaan zitten. Ik zet ondertussen mijn computer aan en controleer de verwarming.

‘Wil je de situatie nog eens uitleggen?’ vraag ik meteen, terwijl ik in mijn handen wrijf om wat extra energie op te wekken.

‘Wel, zoals je weet zijn we op zoek naar een nieuwe monteur. Gisteren kreeg ik een telefoontje van George, die nogal kort van stof was. Hij zei dat hij iemand kende en dat ik die man moest aanwerven.’

‘George, onze grote Manitoe, onze CEO?’ grap ik om de spanning opnieuw wat te verlichten maar blijkbaar werkt dit

averechts.

‘Wel ja,’ antwoordt Harry bits.

‘En ken je die kandidaat?’ vraag ik resoluut.

‘Nee, helemaal niet,’ zegt hij terwijl hij me vreemd aankijkt.

‘En heb je George uitgelegd dat je die persoon eerst zou willen zien voor je hem misschien in dienst neemt?’ vraag ik nu voorzichtig.

‘Maar natuurlijk,’ zegt hij geagiteerd alsof hij denkt dat ik hem nog steeds niet au sérieux neem. ‘Maar George leek me vastbesloten en hij liet me duidelijk verstaan dat hij me weinig keus liet. Gisteravond hoorde ik van een collega dat de man waar het om gaat familie is van George.’

‘En dus...’ mompelt ik.

Plots gaat Harry’s telefoon over.

‘Ik kom meteen,’ hoor ik hem in alle ernst zeggen.

‘Blijkbaar zijn er twee auto’s op het parkeerterrein tegen elkaar geslipt. Ik moet gaan kijken,’ zegt hij verontschuldigend terwijl hij opstaat. ‘Maar kan je me alsjeblieft helpen met deze vervelende situatie?’ vraagt hij met een bezorgde blik.

Terwijl hij mijn kantoor verlaat, hoor ik een uitnodigende tone van mijn computer die me aanspoort een nieuw ontvangen e-mailbericht te lezen.

‘Oef,’ zucht ik als ik zie dat het maar één nieuw bericht is.

Wanneer ik evenwel de mail open, merk ik dat ik geen afzender kan terugvinden. Er staat ook niemand in kopie en er zijn geen andere geadresseerden. Geen idee dus wie deze boodschap heeft gestuurd...

‘Nog een spambericht,’ denk ik achteloos, maar een vreemd gevoel overvalt me, waardoor ik de mail toch open en de uiterst bondige boodschap lees.

‘Wat doe je?’

Ik lees het bericht nogmaals. *‘Wat doe je?’*

Dat is een makkelijke. Ik ben de humanresourcesmanager bij Enosi, een bekend textielbedrijf met 850 werknemers. Personeelsmanagers ontlenen hun prestige vaak aan het aantal werknemers waarvoor ze verantwoordelijk zijn. In dat opzicht hebben weinig anderen in deze sector een actiegebied dat even groot is als dat van mij.

Ik heb geen tijd om hier verder over na te denken. Mijn telefoon gaat over.

‘Jack, kun je even bij George komen?’ klinkt het koel aan de andere kant van de lijn.

Het is Charlotte, de secretaris van de algemeen directeur. Ze is een toegewijde medewerkster, een echte directieassistente, met de reputatie die bij die rol hoort. Toch vind ik haar leuk. Ik weet dat ze het niet gemakkelijk heeft gehad sinds de vorige algemeen directeur met pensioen is gegaan. Na tweeëntwintig jaar zijn secretaresse te zijn geweest diende ze plots als managementassistent te werken voor George, een ambitieus haantje-de-voorstes dat nu zes maanden bij het bedrijf is. George verdiende zijn sporen bij een ander bedrijf en werd door de aandeelhouders naar Enosi geloodst. Ik weet dat Charlotte zich niet op haar gemak voelde bij de omschakeling, en zeker niet bij de verandering van stijl van haar superieur. De vorige CEO was een heel kalm, warm en begripvol persoon. Gekneet en gevormd door de voormalige familiale aandeelhouders. De topmanager die de zaken in het juiste perspectief zag en handelde in ieders beste belang. Afgelopen vrijdag nog noemde Charlotte George na een paar drankjes ‘de generaal’. George is de man die altijd op zoek is naar situaties waarin hij kan bewijzen dat hij de aangewezen persoon is om het bedrijf te leiden in deze turbulente tijden.

Ik neem mijn jas en haast me naar Georges kantoor. Ik voel me een beetje zenuwachtig.

Georges kantoor bevindt zich in een recenter gebouw, letterlijk aan de andere kant van de straat, waar ook de administratieve diensten en de verkoopdiensten zijn ondergebracht. Alle productiemedewerkers spreken daarom over de ‘andere kant’ wanneer ze praten over collega’s die in dat gebouw werken. Zoals we weten verliest communicatie zijn impact met elke stap die we van elkaar verwijderd zijn. Het is dan ook duidelijk dat deze situatie niet bevorderlijk is voor de samenwerking tussen de verschillende afdelingen.

Wanneer ik aankom bij Georges kantoor, schud ik eerst de resterende sneeuw van mijn jas en klop dan op de deur.

‘Ja,’ klinkt het koud van de andere kant.

Binnen zie ik George met Charlotte aan een kleine ronde tafel zitten terwijl ze samen zijn post doornemen.

‘Nog een minuutje,’ zegt hij kort zonder naar mij te kijken.

Even later verzamelt Charlotte alle losse papieren en maakt zo plaats voor mij, zodat ik mee aan tafel kan zitten.

‘Jack...’ zegt George zelfzeker terwijl hij doet alsof hij een van de brieven leest die hij net van Charlotte heeft gekregen. ‘Ik heb goed nieuws. Ik heb een monteur gevonden voor de onderhoudsdienst.’

Voorzichtig trek ik mijn wenkbrauwen op. Ik knik zacht maar zwijg. In een managementcursus heb ik geleerd dat stilte luider is dan tegenstand.

‘Kijk,’ gaat George verder. ‘Ik heb zijn sollicitatiebrief hier bij me. Het gaat om ene Thomas Wilson en, zoals je in zijn cv zal lezen, voldoet hij helemaal aan de profielbeschrijving. Ik heb Harry hier gisteren al over geïnformeerd en dus stel ik voor dat je Thomas vandaag nog contacteert voor een contractbespreking en hem zo snel mogelijk binnenhaalt.’

Verrast door deze abruptheid blijf ik stil. Mijn stilzwijgen is een geweldloze daad van verzet. George is zich daar niet van bewust en is ook helemaal niet geïnteresseerd in mijn

idee over deze situatie. Nog steeds zonder me aan te kijken schuift hij zijn stoel van de tafel weg. Hij staat op en loopt naar zijn bureau. Ik blijf in stilte aan de tafel zitten. Van achter zijn bureau kijkt George me nu verbaasd aan.

‘Gaat het, Jack? Is er iets?’

‘Ik weet niet of dit een goede beslissing is, George,’ zeg ik met een trilling in mijn stem. Nu voel ik mij de teddybeer. Ik weet dat George een man is die het gewend is zijn zin te krijgen. En op hetzelfde moment komt het ook in mijn gedachten op dat het George is die straks zal beslissen of ik eind dit jaar een loonsverhoging krijg of niet.

‘Geen goede beslissing?’ vraagt George verbaasd. ‘Die man voldoet verdorie perfect aan het profiel en ik heb er met Harry over gepraat! *So what the fuck...*’ Georges ware aard komt naar boven.

Verder lezen?

Bestel dan nu het e-book!